

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 05 października 2016 r.

Sąd Rejonowy w Środzie Śląskiej Wydział I Cywilny

w składzie:

Przewodniczący SSR Alina Gałęzowska

Protokolant Aniela Kowalik

po rozpoznaniu w dniu 05 października 2016 r. w Środzie Śląskiej

sprawy z powództwa A. S.

przeciwko L. S. C. de S. y (...) S.A z siedzibą w M. Oddział w Polsce z siedzibą w W.

o zapłatę

I. zasądza od strony pozwanej L. S. C. de S. y (...) S.A z siedzibą w M. Oddział w Polsce z siedzibą w W. na rzecz powódki A. S. kwotę 3.000 zł (trzy tysiące złotych) wraz z ustawowymi odsetkami liczonymi od dnia 11 maja 2013r. od dnia 31 grudnia 2015r., a także wraz z ustawowymi odsetki za opóźnianie liczonymi od dnia 01 stycznia 2016r. do dnia zapłaty;

II. powództwo w pozostałym zakresie oddala;

III. zasądza od powódki A. S. na rzecz strony pozwanej L. S. C. de S. y (...) S.A z siedzibą w M. Oddział w Polsce z siedzibą w W. kwotę 816,11 zł (osiemset szesnaście złotych jedenaście groszy) tytułem zwrotu kosztów procesu;

IV. nakazuje uiścić na rzecz Skarbu Państwa Sądu Rejonowego w Środzie Śląskiej powódce A. S. kwotę 3.004,12 zł (trzy tysiące cztery złote dwanaście groszy), a stronie pozwanej L. S. C. de S. y (...) S.A z siedzibą w M. Oddział w Polsce z siedzibą w W. kwotę 1.349,69 zł (tysiące trzysta czterdzieści dziewięć złotych sześćdziesiąt dziewięć groszy) tytułem nieopłaconych wydatków na opinię biegłego poniesionych tymczasowo przez Skarb Państwa.

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 5 marca 2014 r. powódka A. S. wniosła o zasądzenie od L. S. S. y (...) Oddział w Polsce z siedzibą w W. na jej rzecz kwoty 5.000 zł wraz z odsetkami ustawowymi liczonymi od dnia 5 maja 2013 r. do dnia zapłaty tytułem zadośćuczynienia za doznaną krzywdę, kwoty 1.870,72 zł tytułem odszkodowania w związku z kosztami leczenia i dojazdów do placówek medycznych wraz z ustawowymi odsetkami liczonymi od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty oraz kwoty 2.823,78 zł tytułem odszkodowania w związku z utraconymi dochodami wraz z ustawowymi odsetkami liczonymi od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty, a także zażądała od strony pozwanej zwrotu kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego, według norm przepisanych oraz opłaty skarbowej od pełnomocnictwa. Uzasadniając swoje żądanie powódka podała, że w dniu 2 marca 2013 r. w K. doszło do wypadku komunikacyjnego, w wyniku którego doznała obrażeń ciała. Kierujący samochodem osobowym marki O. nie udzielił pierwszeństwa przejazdu, przez co doprowadził do zderzenia z samochodem osobowym marki A. kierowanym przez powódkę. Sprawca wypadku był ubezpieczony od odpowiedzialności cywilnej u strony pozwanej, która z tego tytułu ponosi odpowiedzialność gwarancyjną za powstałą szkodę. W wyniku przedmiotowego zdarzenia powódka udała się do (...) Szpitala (...) we W., gdzie udzielono jej pomocy medycznej, zdiagnozowano obrażenia oraz przeprowadzono badania medyczne mające na celu sprawdzenie prawidłowości funkcjonowania jej organizmu, w tym badanie RTG kręgosłupa szyjnego. Na skutek wypadku powódka doznała skręcenia i naderwania odcinka szyjnego

kregosłupa oraz powierzchniowego urazu powłok głowy. Powódce zalecono unieruchomienie kregosłupa szyjnego w kołnierzu ortopedycznym na okres 2-3 tygodni oraz kontrolę w (...). Pomimo zastosowania się do wskazówek lekarzy powódka nadal odczuwała znaczne dolegliwości bólowe uszkodzonego odcinka kregosłupa i ograniczenie ruchomości kregosłupa szyjnego, drętwienie kończyn, zaburzenia równowagi oraz bóle i zawroty głowy. W związku z powyższym zmuszona była kontynuować specjalistyczne leczenie, a także zażywać środki przeciwbólowe. W wyniku dalszej diagnostyki u powódki stwierdzono stan po urazie głowy i skręceniu odcinka szyjnego kregosłupa. Powódce zalecono dalsze noszenie kołnierza ortopedycznego, zażywanie leków przeciwbólowych oraz wykonanie badania RTG czynnościowego kregosłupa szyjnego. W związku z utrzymującymi się dolegliwościami bólowymi powódka została skierowana na zabiegi rehabilitacyjne oraz przebywała w Sanatorium (...) w D.. U powódki zdiagnozowano pourazowy zespół bólowy szyjny. Narastały u niej dolegliwości bólowe promieniujące do obu barków, odczuwała nadal wzmożone napięcie mięśni przykregosłupowych i ograniczenie ruchomości kregosłupa szyjnego. Powódka była zmuszona zgłosić się na Izbę Przyjęć Urazowo – Ortopedyczną (...) Szpitala (...) we W.. Powódce zalecono unieruchomienie odcinka szyjnego kregosłupa w kołnierzu ortopedycznym na okres ok. 2 tygodni, stosowanie maści przeciwbólowych oraz kontrolę w Poradni Neurologicznej. Powódka odbyła kolejną serię zabiegów rehabilitacyjnych obejmujących m. in. laser, (...), masaż leczniczy oraz ćwiczenia rozluźniające mięśnie szyi. Wypadek oraz jego następstwa w postaci rozstroju zdrowia spowodowały duże zmiany w życiu powódki. Powódka odczuwa nadal częste, pulsujące, uciskowe bóle i zawroty głowy, zaburzenie równowagi przy wstawaniu, schylaniu się, drętwienie i mrowienie lewej dłoni, zaburzenia koncentracji, bóle kregosłupa w odcinku szyjnym, barku oraz w okolicy łopatek. Leczenie, konieczność prowadzenia oszczędnego trybu życia i odczuwanie uporczywego bólu są niewątpliwie dla powódki źródłem znacznych niedogodności oraz cierpień i powodują istotne poczucie krzywdy. Ponadto powódka – osoba wcześniej bardzo aktywna – została zmuszona do zmiany dotychczasowego trybu życia oraz wprowadzenia w nim znacznych ograniczeń. Powódka ma problem z wykonywaniem wielu czynności domowych takich jak mycie okien, czy wieszanie firan. Powódka jest również zmuszona odpoczywać przy myciu dużej powierzchni podłóg i sprzątaniu pomieszczeń domowych. Przed wypadkiem powódka była aktywna fizycznie. Po wypadku nie może uczestniczyć w zajęciach fitness oraz aerobiku, nie może także ćwiczyć na siłowni i musiała ograniczyć jazdę na nartach. Przedmiotowy wypadek niekorzystnie odbił się także na stanie psychicznym powódki. Doznany wypadek i obrażenia z nim związane są dla niej źródłem traumatycznych wspomnień i negatywnych odczuć. Powódka odczuwa lęk przed jazdą samochodem w roli kierowcy w dużym ruchliwym mieście. Zrezygnowała również z jeżdżenia w długie trasy z dzieckiem. Powódka stała się nerwowa i reaguje wybuchowo, kiedy inny kierowca niespodziewanie zajedzie jej drogę. Strona pozwana odmówiła powódce wypłaty zadośćuczynienia, podnosząc że dolegliwości odczuwane przez powódkę nie mogły być skutkiem wypadku, z uwagi na niewielki zakres uszkodzenia pojazdów uczestniczących w kolizji. Powódka dochodzi zatem kwoty 5.000 zł tytułem zadośćuczynienia, która jej zdaniem jest utrzymana w rozsądnych granicach i stanowi „odpowiednią sumę” w rozumieniu art. 445 § 1 k.c. Ponieważ powódka zgłosiła roszczenie stronie pozwanej pismem z dnia 4 kwietnia 2013 r., to dochodzi odsetek od dnia 5 maja 2013 r., albowiem strona pozwana powinna wypłacić świadczenie najpóźniej do dnia 4 maja 2013 r. W związku z urazami doznanymi w wypadku z dnia 2 marca 2013 r. powódka poniosła również koszty leczenia i rehabilitacji w kwocie 1.654,72 zł oraz koszty dojazdów do placówek medycznych i na rehabilitację w kwocie 216, których refundacji poszkodowanej pozwany odmówił. W związku z tym powódka domaga się zwrotu poniesionych kosztów w łącznej wysokości 1.870,72 zł. Przedmiotowy wypadek odbił się niekorzystnie na pracy zawodowej powódki, która jest nauczycielką i otrzymuje z tego tytułu wynagrodzenie netto w kwocie 3.033,17 zł miesięcznie. Od dnia wypadku przebywała w sumie na zwolnieniu lekarskim przez 2 miesiące i otrzymywała w związku z tym 80 % wynagrodzenia. W związku z tym powódka utraciła dochód w kwocie 932,40 zł. Powódce nie przyznano też pełnej tzw. „trzynastej pensji” – została ona pomniejszona o 475,70 zł. Powódka w okresie, w którym miało miejsce przedmiotowe zdarzenie odbywała staż na stopień nauczyciela mianowanego, który trwa 2 lata i 9 miesięcy i który powódka powinna zakończyć 31 maja 2013 r. W związku z tym, że podczas stażu powódka była na zwolnieniu lekarskim przez 55 dni, staż został zakończony w dniu 24 lipca 2013 r. W związku z wydłużeniem stażu powódka nie mogła uzyskać awansu na stopień nauczyciela mianowanego, co skutkowałoby wzrostem wynagrodzenia od dnia 1 września 2013 r. z kwoty 2.331 zł do kwoty 2.647 zł, czyli o 316 zł. Powódka mogła otrzymać awans zawodowy dopiero od 1 stycznia 2014 r., czyli utraciła kwotę 1.415,68 zł. W związku z powyższym powódka dochodzi odszkodowania w kwocie 2.823,78 zł tytułem utraconego dochodu, którego strona pozwana nie wypłaciła powódce.

Strona pozwana w odpowiedzi na pozew wniosła o oddalenie powództwa w całości oraz o zasądzenie od powódki na jej rzecz zwrotu kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych oraz opłaty skarbowej od pełnomocnictwa. Pozwana co do zasady zakwestionowała dochodzone roszczenie, a z ostrożności procesowej również wysokość dochodzonej kwoty tytułem zadośćuczynienia uznając ją za znacznie zawyżoną. Zdaniem strony pozwanej powódka nie doznała uszkodzenia ciała w postaci urazu kręgosłupa szyjnego oraz powierzchownego urazu głowy na skutek wypadku z dnia 2 marca 2013 r. Mając na uwadze przebieg i charakter kolizji z 2 marca 2013 r, deklaracje powódki budzą poważne wątpliwości, ponieważ w zdarzeniu tym nie było epizodu, który wyzwoliłby energię zdolną do spowodowania u powódki opisanych obrażeń. Zakres uszkodzeń pojazdu, którym poruszała się powódka był niewielki, uszkodzenia miał wręcz charakter kosmetyczny. Nie uległy uszkodzeniu żadne elementy konstrukcyjne pojazdu. (...) zderzenia pochłonięta została przez elementy poszycia. Na skutek uderzenia nie aktywował się nawet system (...) (poduszki powietrzne), co świadczy o tym, że komputer pojazdu nie zakwalifikował kolizji jako niebezpiecznej dla pasażera. Wykonane po kolizji badania obrazowe nie wykazały u powódki zmian pourazowych. Zarazem treść zgromadzonej w sprawie dokumentacji medycznej jednoznacznie wskazuje, że przed kolizją z 2 marca 2013 r. powódka doznała urazów polegających na złamaniu kości potylicznej i krwiału śródmózgowym płata czołowego lewego, urazie czaszkowo-mózgowym oraz krwiału przymózgowym okolicy czołowej lewej w przebiegu porodu. W niniejszej sprawie zachodzi zatem potrzeba analizy, czy dolegliwości, na które obecnie wskazuje powódka, stanowiąc mogą następstwa wcześniejszych urazów, niezależnych od przedmiotowego wypadku. W dalszej części odpowiedzi na pozew strona pozwana zwróciła uwagę na konieczność odpowiedniego miarkowania kwoty zadośćuczynienia, wskazując że ustalenie „odpowiedniego” w rozumieniu kodeksu cywilnego wymiaru zadośćuczynienia musi opierać się na krzywdzie stanowiącej obiektywnie normalne i typowe następstwo zdarzenia powodującego szkodę, określanej w oparciu o zasady doświadczenia życiowego i zdrowego rozsądku. Zdaniem pozwanej trudno uznać, że powódka uzasadniła swe twierdzenia o krzywdzie, wobec której odpowiednią miałyby być kwota aż 5.000 zł zadośćuczynienia. Niesłusznie powódka żąda również odsetek od żądanej pozewem kwoty zadośćuczynienia za czas poprzedzający wyrokowanie. Strona pozwana zarzuciła powódce, iż nie wykazała roszczenia odszkodowawczego – zwrotu utraconego dochodu. Przede wszystkim nie udowodniła swego twierdzenia, że w okresie korzystania z lekarskiego zwolnienia od pracy otrzymywała wynagrodzenie w wysokości 3.033,17 zł netto. Twierdzenia tego nie potwierdzają pisemne oświadczenia pracodawcy powódki, na które powołuje się ona w treści pozwu. Z pisma dyrektora Specjalnego Ośrodka Szkolno- (...) w K. z dnia 3 października 2013 r. wynika, że zasadnicze wynagrodzenie powódki w tym okresie wynosiło 2.331 zł. Należy zarazem zwrócić uwagę, że mowa tu o wynagrodzeniu w wartości „brutto”. Także kwota, o jaką zmniejszona została przysługująca powódce nagroda z Zakładowego Funduszu N., wyrażona została w wysokości „brutto”. Analogiczna uwaga dotyczy także różnicy wysokości wynagrodzenia, którą to powódka utracić miała w okresie wrzesień-grudzień 2013 r. Zarazem pozwana kwestionuje, aby kolizja z dnia 2 marca 2013 r. skutkowałą rzeczywistą niezdolnością do pracy w okresie wskazywanym przez powódkę. Za niewykazane strona pozwana uznaje także dochodzone przez powódkę roszczenie z tytułu kosztów dojazdów.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny :

W 2001 roku w następstwie wypadku komunikacyjnego powódka A. S. doznała poważnych urazów ciała, m.in.: wstrząśnienia mózgu, krwiału śródmózgowego, pęknięcia kości potylicy, skręcenia kręgosłupa szyjnego, złamania szyjki kości ramiennej. W 2009 r. u powódki zdiagnozowano krwiału przymózgowego w okolicy czołowej lewej w przebiegu porodu. Od czasu wypadku, który miał miejsce w 2001 r. powódka pozostawała pod kontrolą poradni neurologicznej.

Dowód:

dokumentacja medyczna z (...) im. T. M. – k. 47-58

zeznania świadka M. S. – k. 63

przesłuchanie powódki – k. 167

W dniu 2 marca 2013 r. powódka została poszkodowana w kolejnym wypadku drogowym. Kierujący samochodem marki O. (...) o nr rej. (...) K. K. nie zachował należytej ostrożności i nie udzielając pierwszeństwa przejazdu doprowadził do zderzenia z samochodem marki A. (...) o nr rej. (...), kierowanym przez powódkę.

Bezsporne

W dniach od 2 do 7 marca 2013 r. powódka była hospitalizowana na Oddziale (...) Szpitala (...) we W.. U powódki rozpoznano skręcenie kręgosłupa szyjnego, stłuczenie powłok głowy, stan po złamaniu kości potylicznej i krwiaku śródmózgowym płata czołowego lewego w 2001 roku oraz stan po krwiaku przymózgowym okolicy czołowej lewej w przebiegu porodu w 2009 roku. Wykonano radiogramy czaszki i kręgosłupa szyjnego, które nie wykazały zmian pourazowych w układzie kostnym oraz tomografię głowy, która wykazała jedynie obecność 2 cm przestrzeni płynowej w lewym płacie czołowym jako jamy malacyjnej po wcześniejszym krwotoku. Powódce podano leki przeciwbólowe oraz konsultowano neurologicznie. W stanie ogólnym dobrym powódka została wypisana do domu, zalecono jej noszenie kołnierza ortopedycznego typu F. przez 2-3 tygodnie, kontrolę w poradni ortopedycznej po 2-3 tygodniach oraz kontrolę w poradni neurologicznej. Po konsultacji ortopedycznej i neurologicznej stwierdzono stan po urazie głowy i wykręceniu odcinka szyjnego z objawowym zespołem korzeniowym i zalecono utrzymanie kołnierza do 4 tygodni. Przeprowadzone po w/w konsultacjach badanie radiologiczne kręgosłupa szyjnego nie wykazało cech niestabilności w obrębie kręgosłupa szyjnego, natomiast wykazało upośledzoną ruchomość w przeproście oraz skłonie. Powódka pozostawała na zwolnieniu lekarskim od dnia 2 marca 2013 r. do dnia 24 kwietnia 2013 r.

Dowody:

karta informacyjna leczenia szpitalnego z 7.03.2013 r. – k. 101-102 akt szkody

skierowanie do poradni chirurgii urazowo-ortopedycznej – k. 103 akt szkody

skierowanie do poradni neurologicznej – k. 104 akt szkody

konsultacja ortopedyczna z 13.03.2013 r. – k. 105 akt szkody

konsultacja neurologiczna z 13.03.2013 r. – k. 106 akt szkody

wynik badania radiologicznego z 28.03.2013 r. – k. 69 akt szkody

zwolnienia lekarskie – k. 107-108 akt szkody

Po kilku miesiącach od zdjęcia kołnierza ortopedycznego u powódki ponownie pojawiły się dolegliwości bólowe kręgosłupa szyjnego, w związku z czym zgłosiła się na Izbę Przyjęć (...) Szpitala (...) we W.. U powódki rozpoznano zespół korzeniowy, ból kręgosłupa szyjnego oraz stan po skręceniu kręgosłupa szyjnego. Powódka nie wymagała hospitalizacji na Oddziale Ortopedii. Nadto w wyniku konsultacji neurologicznej stwierdzono u niej przewlekły pourazowy zespół bólowy szyjny. Powódka leczyła się i rehabilitowała przez 3 miesiące. W dniach od 16-20 września 2013 r. przebywała na zwolnieniu lekarskim.

Dowody:

skierowanie na zabiegi fizjoterapeutyczne z 11.04.2013 r. – k. 38 akt szkody

karta zabiegów – k. 40 akt szkody

plan zabiegów – k. 41 akt szkody

zaświadczenie o pobycie na turnusie rehabilitacyjnym – k. 42 akt szkody

karta informacyjna pobytu na izbie przyjęć z 15.09.2013 r. – k. 44 akt szkody

skierowanie do poradni neurologicznej – k. 45 akt szkody

karta zabiegowa z 30.09.2013 r. – k. 46 akt szkody

skierowanie do pracowni diagnostycznej – k. 47 akt szkody

zwolnienie lekarskie – k. 48 akt szkody

zaświadczenie lekarskie – k. 49 akt szkody

Powódka jest osobą aktywną zawodowo i fizycznie, pracuje jako nauczyciel i otrzymuje z tego tytułu aktualnie wynagrodzenie netto w wysokości 2.600 zł. W trakcie leczenia i rehabilitacji powódka zmuszona była do zmiany dotychczasowego trybu życia oraz wprowadzenia w nim ograniczeń. Powódka miała problem z wykonywaniem czynności domowych takich jak mycie okien czy wieszanie firan. W pracy zawodowej dłuższy czas spędzała przed komputerem, przez co odczuwała silne bóle w odcinku kręgosłupa szyjnego. Do chwili obecnej powódka nie może uczestniczyć w zajęciach fitness oraz aerobiku, ćwiczyć na siłowni oraz jeździć na nartach. Powódka odczuwa też lęk przed jazdą samochodem.

Dowody:

zeznania świadka M. S. – k. 63

przesłuchanie powódki – k. 167

Pismem z dnia 4 kwietnia 2013 r. (doręczonym stronie pozwanej dnia 10 kwietnia 2013 r.) pełnomocnik powódki w postępowaniu likwidacyjnym – (...) Sp. z o.o. Sp. k. – zgłosił przedmiotową szkodę stronie pozwanej i wniósł o przyznanie powódce kwoty 15.000 zł tytułem zadośćuczynienia na podstawie art. 445 § 1 k.c. oraz kwoty 393,33 zł tytułem poniesionych przez nią kosztów leczenia na podstawie art. 444 § 1 k.c. Decyzjami z dnia 25 kwietnia 2013 r. i 13 maja 2013 r. strona pozwana odmówiła przyjęcia odpowiedzialności za zdarzenie z 2 marca 2013 r. i wypłaty świadczenia na rzecz powódki. Pismem z dnia 14 sierpnia 2013 r. (doręczonym stronie pozwanej dnia 22 sierpnia 2013 r.) powódka zażądała dodatkowo kwoty 432,00 zł. tytułem zwrotu kosztów dojazdu do placówek medycznych oraz kwoty 286,38 zł. tytułem zwrotu kosztów leczenia. Pismem z dnia 2 grudnia 2013 r. powódka zażądała weryfikacji stanowiska strony pozwanej w przedmiotowej sprawie i jednocześnie rozszerzyła swoje żądanie o kwotę 975,01 zł. tytułem poniesionych kosztów leczenia oraz kwotę 2.599,22 zł tytułem zwrotu utraconych zarobków. Strona pozwana pismami z dnia 27 sierpnia 2013 r. i 16 grudnia 2013 r. podtrzymała swoje dotychczasowe stanowisko i ponownie odmówiła przyznania powódce jakiegokolwiek odszkodowania.

Dowody:

pismo pełnomocnika powódki z 4.04.2013 r. – k. 94-96 akt szkody

decyzja strony pozwanej z 25.04.2013 r. – k. 90 akt szkody

decyzja strony pozwanej z 13.05.2013 r. – k. 89 akt szkody

pismo pełnomocnika powódki z 14.08.2013 r. – k. 68 akt szkody

pismo strony pozwanej z 27.08.2013 r. – k. 67 akt szkody

pismo pełnomocnika powódki z 2.12.2013 r. – k. 35-37 akt szkody

pismo strony pozwanej z 16.12.2013 r. – k. 32 akt szkody

W wyniku kolizji z dnia 2 marca 2013 r. w samochodzie marki O. (...) nr rej. (...) powstały uszkodzenia błotnika przedniego lewego, nadkola lewego oraz elementów zawieszenia przedniego lewego koła. W samochodzie marki A. (...) nr rej. (...) stwierdzono uszkodzenia prawego reflektora, pokrywy komory silnika, zderzaka przedniego, błotnika przedniego prawego i prawego kierunkowskazu. Całość uszkodzeń pojazdów uczestniczących w kolizji powstała w okolicznościach opisanych przez powódkę oraz przez sprawcę kolizji. Prędkość poruszania się pojazdu powódki w momencie kolizji wynosiła około 10 km/h. Zdaniem biegłych sądowych z zakresu medycyny sądowej J. M. i techniki samochodowej M. B. szczegółowa analiza dokumentacji medycznej powódki świadczy, że w czasie zdarzenia drogowego dnia 2 marca 2013 r. u powódki A. S. doszło do stłuczenia głowy, stłuczenia odcinka szyjnego kręgosłupa. Dokumentacja ta wyklucza aby doszło u powódki do skręcenia odcinka szyjnego kręgosłupa. Zgłaszane przez powódkę podczas jej hospitalizacji w marcu 2013 r. dolegliwości bólowe głowy oraz kręgosłupa szyjnego nie pozostają w związku przyczynowo-skutkowym z datą przedmiotowego zdarzenia drogowego. Analizując przebieg zdarzenia drogowego oraz dokumentację medyczną powódki można przyjmować, że w czasie zdarzenia w marcu 2013 r. mogło dojść do powierzchownego urazu głowy – stłuczenia głowy oraz powierzchownego urazu – stłuczenia odcinka szyjnego kręgosłupa. Nie ma postaw do twierdzenia aby powódka w następstwie przebytego zdarzenia drogowego z dnia 2 marca 2013 r. była niezdolna do pracy w swoim zawodzie.

Dowód:

opinia biegłych sądowych z zakresu medycyny sądowej J. M. i techniki samochodowej M. B. – k. 105-108

ustna opinia biegłych sądowych z zakresu medycyny sądowej J. M. i techniki samochodowej M. B. – k. 167

W następstwie przebytego w dniu 2 marca 2013 r. wypadku komunikacyjnego biegli z zakresu ortopedii i traumatologii oraz neurologii stwierdzili u powódki stan po urazie głowy bez objawów ubytkowych ze strony centralnego układu nerwowego, bez następstw funkcjonalnych z okresowymi bólami głowy oraz stan po urazie skrętnym kręgosłupa szyjnego z przewlekłym zespołem bólowym i nasileniem ograniczenia ruchomości. Nadto w związku z przebytem przez powódkę wypadkiem z 2001 r. biegli stwierdzili stan po urazie czaszkowo-mózgowym z krwiakiem śródmózgowym, pęknięciem kości czaszki, urazem skrętnym kręgosłupa szyjnego i złamanie kości ramieniowej prawej. W związku z przebiegiem porodu powódki w 2009 r. stwierdzono stan po krwiaku przymózgowym. Biegli z powodu stwierdzonego urazu głowy i urazu skrętnego kręgosłupa szyjnego orzekli u powódki 1 % uszczerbku na zdrowiu z poz. 95 a Rozporządzeniem Ministra Pracy i Polityki Społecznej z dnia 18 grudnia 2002 r. w sprawie szczegółowych zasad orzekania o stałym lub długotrwałym uszczerbku na zdrowiu, trybu postępowania przy ustalaniu tego uszczerbku oraz postępowania o wypłatę jednorazowego odszkodowania. Rokowania co do stanu zdrowia powódki są niepewne z powodu wcześniejszych, dużo groźniejszych urazów, nakładających się na siebie. Zdaniem biegłych siła urazu spowodowanego kolizją z 2 marca 2013 r. była niewielka, jednak spowodowała zaburzenie chwiejnej równowagi w kręgosłupie szyjnym. Powódka po wypadku wymagała hospitalizacji. Obecnie w badaniu stwierdza się utrzymujące ograniczenia ruchomości kręgosłupa szyjnego z objawami zespołu bólowego.

Dowody:

opinia biegłych sądowych z zakresu (...) i neurologii S. R. – k. 79-83

ustna opinia uzupełniająca biegłych sądowych z zakresu (...) i neurologii S. R. – k. 167, 201

Na podstawie charakteru i umiejscowienia uszkodzeń w samochodzie marki A. (...) można stwierdzić, że w chwili zderzenia na skutek zadziałania na powódkę sił bezwładności mogła ona przemieścić się najpierw gwałtownie w kierunku prawego przodu swojego samochodu, a następnie powrócić w kierunku oparcia fotela. Przy prędkości 10 km/h w chwili zderzenia na powódkę mogły działać siły bezwładności nieznacznie większe, niż podczas normalnej eksploatacji samochodów, a w przypadku pierwszego gwałtownego uderzenia działające na powódkę chwilowe opóźnienie mogło być większe od wartości opóźnień uzyskiwanych podczas intensywnego hamowania na suchych asfaltowych nawierzchniach, lecz nie powinny one skutkować powstaniem u powódki obrażeń w zakresie kręgosłupa

szyjnego skutkujących wielotygodniowymi lub wielomiesięcznymi zaburzeniami funkcji tego odcinka kręgosłupa. Dostępna dokumentacja medyczna wskazuje na to, że ewentualne dolegliwości bólowe po przedmiotowym zdarzeniu drogowym były głównie spowodowane wcześniejszymi zmianami chorobowymi w zakresie kręgosłupa szyjnego, nie związanymi z przedmiotowym zdarzeniem. Dolegliwości bólowe w zakresie kręgosłupa szyjnego u powódki pojawiały się podczas codziennej egzystencji, bez zaistnienia uchwytnego urazu zewnętrznego, co sugeruje podłoże chorobowe pozostające bez związku z przedmiotowym zdarzeniem. Nie można jednak wykluczyć, że wypadek z dnia 2 marca 2013 r. spowodował u powódki przejściowe dolegliwości bólowe lub nasilił wcześniejsze dolegliwości w zakresie kręgosłupa szyjnego oraz w zakresie części ciała unerwianych przez korzenie nerwowe wychodzące z szyjnego odcinka rdzenia kręgowego, jednak brak jest podstaw do obiektywnego stwierdzenia, że spowodował jakikolwiek trwały lub długotrwały uszczerbek na zdrowiu zgodny z Rozporządzeniem Ministra Pracy i Polityki Społecznej z dnia 18 grudnia 2002 r. w sprawie szczegółowych zasad orzekania o stałym lub długotrwałym uszczerbku na zdrowiu, trybu postępowania przy ustalaniu tego uszczerbku oraz postępowania o wypłatę jednorazowego odszkodowania. Postawione w trakcie hospitalizacji rozpoznanie wg Międzynarodowej Statystycznej Klasyfikacji Chorób i Problemów Zdrowotnych (...) 10 S00.0 tj. powierzchowny uraz skóry głowy wskazuje, że powódka zgłosiła podczas hospitalizacji, że w czasie przedmiotowego zdarzenia drogowego uderzyła głową o twarde elementy kabiny pasażerskiej. Mając na uwadze niewielką siłę ewentualnego urazu głowy oraz brak obrażeń głowy po przedmiotowym urazie, a nawet brak zgłaszania subiektywnych odczuć bólowy należy przyjąć, że przedmiotowy uraz głowy nie spowodował u powódki żadnych uchwytnych obrażeń głowy ani innych uchwytnych skutków. Biegli podkreślają, że analiza przebiegu przedmiotowego zdarzenia drogowego wskazuje, że jeżeli w chwili zderzenia się samochodów powódka miałaby prawidłowo zapięte pasy bezpieczeństwa, prawidłowo ustawiony fotel kierowcy oraz miała prawidłową pozycję, to nie powinno dojść do uderzenia przez powódkę głową o twarde elementy kabiny pasażerskiej.

Dowody:

opinia biegłych sądowych z zakresu medycyny sądowej M. W. i techniki samochodowej B. Ż. – k. 213-224

Powódka w okresie od 2 marca 2013 r. do dnia 30 września 2013 r. poniosła koszty leczenia i rehabilitacji w kwocie 1.654,72 zł

Dowody:

rachunek nr (...) MP z dnia 19 marca 2013 r. k. 109 akt szkody

faktura nr (...) z dnia 3 kwietnia 2013 r. k.74 akt szkody

faktura nr (...) z dnia 13 marca 2013 r. k. 110 akt szkody

faktura Vat nr (...) z dnia 7 marca 2013 r. k. 111 akt szkody

rachunek nr (...) z dnia 28 marca 2013 r. k. 73 akt szkody

rachunek nr (...) z dnia 25 kwietnia 2013 r. k. 71 akt szkody

rachunek nr (...) z dnia 3 kwietnia 2013 r. k. 72 akt szkody

faktura Vat nr (...) z dnia 15 września 2013 r. k 50 akt szkody

rachunek nr (...) z dnia 30 września 2013 r. k.54 akt szkody

Powódka przez okres pozostawiania na zwolnieniu lekarskim od dnia 2 marca 2013 r. do dnia 24 kwietnia 2013 r. oraz w dniach od 16-20 września 2013 r. otrzymywała obniżone wynagrodzenie do 80 %. Powódce nie przyznano też pełnej tzw. „trzynastej pensji” – została ona pomniejszona o kwotę 475,70 zł. Powódka w okresie, w którym miało miejsce przedmiotowe zdarzenie odbywała staż na stopień nauczyciela mianowanego, który trwa 2 lata i 9 miesięcy i który powódka powinna zakończyć 31 maja 2013 r. W związku z tym, że podczas stażu powódka była na zwolnieniu

lekarskim przez 55 dni, staż został zakończony w dniu 24 lipca 2013 r. W związku z wydłużeniem stażu powódka nie mogła uzyskać awansu na stopień nauczyciela mianowanego, co skutkowałoby wzrostem wynagrodzenia od dnia 1 września 2013 r. z kwoty 2.331 zł do kwoty 2.647 zł, czyli o 353,92 zł. Powódka mogła otrzymać awans zawodowy dopiero od 1 stycznia 2014 r.

Dowody:

pismo Dyrektora Specjalnego Ośrodka Szkolno- (...) w K. z dnia 3 października 2013 r. k. 52 akt szkody

pismo Dyrektora Specjalnego Ośrodka Szkolno- (...) w K. z dnia 4 października 2013 r. k. 51 akt szkody

pismo Dyrektora Specjalnego Ośrodka Szkolno- (...) w K. z dnia 22 listopada 2013 r. k. 53 akt szkody

Sąd zważył, co następuje :

Powództwo zasługiwało częściowo na uwzględnienie.

Niespornym w sprawie był fakt posiadania przez sprawcę wypadku obowiązkowego ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych u strony pozwanej. Sporne pozostawały natomiast czy powódka odniosła szkodę w kolizji drogowej z dnia 2 marca 2013 r. oraz związek przyczynowo – skutkowy pomiędzy szkodą a działaniem sprawcy kolizji drogowej, a tym samym i odpowiedzialność strony pozwanej co do zasady za skutki wypadku. Strony pozostawały także w sporze co do wysokości ewentualnego zadośćuczynienia, zwrotu kosztów leczenia i dojazdów do placówek medycznych oraz utraty zarobku związanej z niezdolnością do pracy.

Zgodnie z art. 34 ustawy o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych z dnia 22 maja 2003 r. (DzU 2013 Nr 392 t.j.) zakład ubezpieczeń zobowiązany jest do wypłaty odszkodowania, jeżeli posiadacz lub kierujący pojazdem mechanicznym są obowiązani do odszkodowania za wyrządzoną w związku z ruchem tego pojazdu szkodę, której następstwem jest śmierć, uszkodzenie ciała, rozstrój zdrowia bądź utrata, zniszczenie lub uszkodzenie mienia.

Samoistny posiadacz mechanicznego środka komunikacji poruszanego za pomocą sił przyrody ponosi odpowiedzialność za szkodę na osobie lub mieniu, wyrządzoną komukolwiek przez ruch mechanicznego środka komunikacji, chyba że szkoda nastąpiła wskutek siły wyższej albo wyłącznie z winy poszkodowanego lub osoby trzeciej, za którą nie ponosi odpowiedzialności.(art. 435 § 1 k.c. w zw. z art. 436 k.c.) W razie zderzenia się mechanicznych środków komunikacji poruszanych za pomocą sił przyrody wymienione osoby mogą wzajemnie żądać naprawienia poniesionych szkód tylko na zasadach ogólnych. (art. 436 § 2 k.c.) Regułą wynikającą z art. 436 § 1 k.c. jest, że obowiązek naprawienia szkody obciąża na zasadzie ryzyka posiadacza pojazdu, który może zwolnić się z odpowiedzialności wyłącznie przez wykazanie okoliczności egzoneracyjnej, spośród określonych w art. 435 k.c. Jednak w częstych przypadkach szkód powstałych wskutek zderzenia się mechanicznych środków komunikacji oraz szkód wyrządzonych osobom przewożonym z grzeczności, przepis art. 436 § 2 k.c. obciąża posiadacza pojazdu odpowiedzialnością na zasadzie winy.

Podstawowe znaczenie dla odpowiedzialności na podstawie art. 436 k.c. ma ustalenie, że szkoda pozostaje w adekwatnym związku przyczynowym z ruchem mechanicznego środka komunikacji (por. bliżej A. Rembieliński, Ruch samochodu jako przesłanka odpowiedzialności cywilnej za wypadek, Palestra 1963, z. 9). W judykaturze i piśmiennictwie utrwalilo się stanowisko, które na użytek art. 436 k.c. bardzo szeroko definiuje ruch pojazdu. Najczęściej uważa się, że pojazd jest w ruchu od uruchomienia silnika aż do osiągnięcia zaplanowanego miejsca (celu podróży, planowanego postoju; por. wyrok SN z dnia 4 marca 1958 r., I CR 154/56, OSNCK 1960, nr 1, poz. 8).

Powódka w pierwszej kolejności żądała od strony pozwanej wypłaty zadośćuczynienia za doznaną krzywdę w związku z wypadkiem komunikacyjnym z dnia 2 marca 2013 r. Instytucja zadośćuczynienia została uregulowana w art. 445 k.c., który stanowi, że w razie uszkodzenia ciała lub wywołania rozstroju zdrowia, Sąd może przyznać poszkodowanemu odpowiednią sumę tytułem zadośćuczynienia pieniężnego za doznaną krzywdę. Konstrukcja art. 445 k.c. oparta jest

na trzech przesłankach. Po pierwsze zadośćuczynienie pieniężne Sąd może przyznać poszkodowanemu wyłącznie w wypadkach wskazanych w ustawie. Oznacza to, że przyznanie zadośćuczynienia pieniężnego możliwe jest wyjątkowo; zasadą jest bowiem, że naprawieniu podlega szkoda majątkowa. Po drugie ograniczenie stosowania zadośćuczynienia pieniężnego, jako formy naprawienia krzywdy, odnosi się do odpowiedzialności deliktowej. Po trzecie zasadą jest fakultatywność zadośćuczynienia pieniężnego, co oznacza, że jego przyznanie nie jest obligatoryjne nawet w razie zaistnienia krzywdy i zależy w konkretnym przypadku od uznania oraz oceny Sądu.

Przechodząc do kolejnego żądania zasądzenia odszkodowania powołać należy normę art. 361 § 2 k.c., w myśl której szkoda majątkowa występuje w dwóch postaciach, a mianowicie strat, które poszkodowany poniósł (*damnum emergens*) oraz korzyści, które mógłby osiągnąć, gdyby szkody nie wyrządzono (*lucrum cessans*). Stosownie do treści art. 444 § 1 k.c. w razie uszkodzenia ciała naprawienie szkody obejmuje wszelkie wyniki z tego powodu koszty. Pod tym pojęciem należy rozumieć przede wszystkim wydatki na leczenie i rekonwalescencję, a także utratę zarobków związaną z niezdolnością do pracy.

Rozstrzygnięcie o żądaniu w zakresie zadośćuczynienia Sąd oparł przede wszystkim na przedłożonej przez strony dokumentacji medycznej oraz na kompleksowej, logicznej i przekonującej opinii biegłych z zakresu medycyny sądowej i techniki samochodowej M. W. i B. Ż.. Dokonując oceny opinii biegłych Sąd uwzględnił właściwe dla jej oceny kryteria zgodności z zasadami logiki i wiedzy powszechnej, poziomu wiedzy biegłego, podstaw teoretycznych opinii, a także sposobu motywowania oraz stopnia stanowczości wyrażanych w niej wniosków. Opinia biegłych z zakresu medycyny sądowej i techniki samochodowej M. W. i B. Ż. zawiera uzasadnienie ostatecznych wniosków, sformułowane w sposób przystępny i zrozumiały dla osób nieposiadających wiadomości specjalnych, zaś rozumowanie biegłych i logika poprawności wyciągniętych przez nich wniosków nie budzi wątpliwości Sądu, jak również stron postępowania, które nie wniosły zastrzeżeń do sporządzonej opinii. Oceniając opinie biegłych z zakresu ortopedii i neurologii S. G. i S. R. oraz biegłych z zakresu medycyny sądowej i techniki samochodowej J. M. i M. B. należało uznać je za sprzeczne i wzajemnie wykluczające zarówno co do rodzaju doznanych przez powódkę obrażeń ciała w wyniku wypadku z dnia 2 marca 2013 r. jak również istnienia związku przyczynowego pomiędzy stwierdzonymi u powódki w dokumentacji medycznej obrażeniami ciała i możliwością ich powstania w zdarzeniu z dnia 2 marca 2013 r.

Podzielając opinię biegłych z zakresu medycyny sądowej i techniki samochodowej M. W. i B. Ż. należało przyjąć, że powódka na skutek kolizji z dnia 2 marca 2013 r. doznała nieznacznych urazów kręgosłupa szyjnego i głowy, które nie mogły spowodować trwałych ani długotrwałych skutków. Ewentualne dolegliwości bólowe po przedmiotowym zdarzeniu drogowym były głównie spowodowane wcześniejszymi zmianami chorobowymi w zakresie kręgosłupa szyjnego, nie związanymi z przedmiotowym zdarzeniem. Dolegliwości bólowe w zakresie kręgosłupa szyjnego u powódki pojawiały się podczas codziennej egzystencji, bez zaistnienia uchwytne urazu zewnętrznego, co sugeruje podłoże chorobowe pozostające bez związku z przedmiotowym zdarzeniem. Z tego też powodu nie można stwierdzić, że konieczność noszenia przez powódkę kołnierza ortopedycznego i leczenia specjalistycznego oraz konieczność przebywania na zwolnieniu lekarskim miały związek z przedmiotowym wypadkiem. Nie ulega jednak wątpliwości, że doznane przez powódkę uszkodzenia ciała powodowały pewien ból i cierpienie, konieczność przyjmowania leków farmakologicznych, konieczność kilkudniowego przebywania w szpitalu i wykonania szeregu badań celem szczegółowej diagnozy.

Powyższe okoliczności powodowały więc słuszność roszczenia powódki w części dotyczącej zadośćuczynienia za doznaną krzywdę w związku z wypadkiem komunikacyjnym z dnia 2 marca 2013 r. Pozostawało zatem rozważyć wysokość należnego powódce zadośćuczynienia w świetle zgłoszonych z tego tytułu roszczeń. Zdaniem Sądu powyższe okoliczności nie uzasadniały jednak ustalenia zadośćuczynienia na poziomie żądanym przez powódkę, tj. 5.000 zł. Przy uwzględnieniu rodzaju uszkodzeń ciała, długości okresu leczenia, aktualnych warunków i przeciętnej stopy życiowej społeczeństwa powyższa kwota byłaby wygórowana, stanowiąc tym samym źródło nieuzasadnionego wzbogacenia.

Wysokość uszczerbku na zdrowiu wyrażona procentowo ma tylko pomocnicze znaczenie dla określenia należnego zadośćuczynienia. Na rozmiar krzywdy, a w konsekwencji wysokość zadośćuczynienia, składają się cierpienia fizyczne i

psychiczne, których rodzaj, natężenie i czas trwania należy każdorazowo określić w okolicznościach konkretnej sprawy (wyrok Sądu Apelacyjnego w Poznaniu z dnia 21 lutego 2007 r., I A Ca 1146/06 LEX nr 446225).

Przy określaniu wysokości zadośćuczynienia należało uwzględnić wszystkie elementy krzywdy łącznie z tymi, które mogą ujawnić się w przyszłości, takie jak: nasilenie cierpienia, długotrwałość choroby, leczenia, rehabilitacji, rozmiar kalectwa, trwałość następstw zdarzenia, konsekwencje uszczerbku na zdrowiu w życiu prywatnym i społecznym (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 10 czerwca 1999 r. sygn. akt II UKN 681/98); cierpienia fizyczne i psychiczne, aktualne warunki i przeciętną stopę życiową społeczeństwa, która związana jest z miejscem zamieszkania, zamożnością społeczeństwa, przemiany gospodarcze w danym kraju – standard życia (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 18 stycznia 1984 r., sygn. akt I CR 407/83, z dnia 22 kwietnia 1985 r., sygn. akt II CR 94/95), poczucie bezradności życiowej, jego widoki i możliwości w przyszłości, niemożność wykonywania pracy, korzystania z rozrywek (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 18 grudnia 1975 r., sygn. akt I CR 862/75,), sytuację życiową ofiary wypadku przed jego zaistnieniem i po jego zaistnieniu (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 18 września 1977 r., sygn. akt II PR 257/70), wiek i płeć poszkodowanego, wyłączenie poszkodowanego z normalnego życia (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 22 sierpnia 1977 r., sygn. akt II CR 266/77, z dnia 9 marca 1973 r., sygn. akt I CR 55/73). Rolą zadośćuczynienia jest bowiem złagodzenie doznanej niewymiernej krzywdy poprzez wypłacenie nie nadmiernej lecz odpowiedniej sumy, w stosunku do doznanej krzywdy. Ustalenie jej wysokości powinno być, jak wielokrotnie wskazywał Sąd Najwyższy, dokonane w ramach rozsądnych granic, odpowiadających aktualnym warunkom i sytuacji majątkowej społeczeństwa przy uwzględnieniu, iż wysokość zadośćuczynienia musi przedstawiać ekonomicznie odczuwalną wartość. Podzielić w tym zakresie należy pogląd wyrażony w wyroku Sądu Najwyższego z dnia 16 lipca 1997 r. II CKN 273/97, nie publ.), iż zdrowie jest dobrem szczególnie cennym, a przyjmowanie niskich kwot zadośćuczynienia w przypadku ciężkich uszkodzeń ciała prowadzi do niepożądanego deprecjacji tego dobra.

Biorąc pod uwagę okoliczność, że owo zadośćuczynienie musi mieć realne, ekonomiczne znaczenie dla samej osoby poszkodowanej, Sąd uznał, że nie będzie wygórowanym przyznanie powódce zadośćuczynienia w wysokości 3.000 zł. W ocenie Sądu wysokość ustalonego zadośćuczynienia jest odpowiednia i wyczerpuje w całości roszczenia powódki z tego tytułu. Stan zdrowia powódki uległ obecnie poprawie. Leczenie trwało przez okres paru tygodni, było to leczenie standardowe w tego typu urazach, powódka nie wymagała leczenia operacyjnego. Odczuwane przez nią dolegliwości bólowe nie są zbyt silne i nie mogą mieć w przyszłości poza dokuczliwością istotnego wpływu na zdolność do pracy, pełnienie obowiązków rodzinnych oraz wypełnianie funkcji społecznych. Dlatego też Sąd dalej idące powództwo oddalił.

W zakresie roszczenia odsetkowego Sąd orzekł na podstawie art. 481 k.c. w zw. z art. 14 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych, zgodnie z którym zakład ubezpieczeń wypłaca odszkodowanie w terminie 30 dni licząc od dnia złożenia przez poszkodowanego lub uprawnionego zawiadomienia o szkodzie. W przypadku gdyby wyjaśnienie w terminie, o którym mowa w ust. 1, okoliczności niezbędnych do ustalenia odpowiedzialności zakładu ubezpieczeń albo wysokości odszkodowania okazało się niemożliwe, odszkodowanie wypłaca się w terminie 14 dni od dnia, w którym przy zachowaniu należytej staranności wyjaśnienie tych okoliczności było możliwe, nie później jednak niż w terminie 90 dni od dnia złożenia zawiadomienia o szkodzie, chyba że ustalenie odpowiedzialności zakładu ubezpieczeń albo wysokości odszkodowania zależy od toczącego się postępowania karnego lub cywilnego. W myśl art. 817 k.c. ubezpieczyciel obowiązany jest spełnić świadczenie w terminie 30 dni licząc od daty otrzymania zawiadomienia o wypadku. Powódka zgłosiła roszczenie pismem z dnia 4 kwietnia 2013 r., które doręczone zostało stronie pozwanej dnia 10 kwietnia 2013 r. Dlatego też Sąd zasądził odsetki od dnia 11 maja 2013 r. tj. od dnia następnego po upływie terminu 30 dni na likwidację szkody, jako że dopiero od tej daty roszczenie powódki było wymagalne. Żądanie zasądzenia odsetek ustawowych od dnia 5 maja 2013 r. do dnia 10 maja 2013 r. jako sprzeczne z art. 14 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych, a także z treścią art. 817 k.c. podlegało oddaleniu.

Zgodnie ze stanowiskiem Sądu Najwyższego ratio legis art. 14 ustawy z 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych, podobnie jak i

art. 817 k.c., opiera się na uprawnieniu do wstrzymania wypłaty odszkodowania w sytuacjach wyjątkowych, gdy istnieją niejasności odnoszące się do samej odpowiedzialności ubezpieczyciela albo wysokości szkody. Ustanawiając krótki termin spełnienia świadczenia ustawodawca wskazał na konieczność szybkiej i efektywnej likwidacji szkody. Po otrzymaniu zawiadomienia o wypadku ubezpieczyciel lub Fundusz - jako profesjonalista korzystający z wyspecjalizowanej kadry i w razie potrzeby z pomocy rzeczoznawców (art. 355 § 2 k.c.) - obowiązany jest do ustalenia przesłanek swojej odpowiedzialności, czyli samodzielnego i aktywnego wyjaśnienia okoliczności wypadku oraz wysokości powstałej szkody. Nie może też wyczekiwać na prawomocne rozstrzygnięcie sądu. Bierne oczekiwanie ubezpieczyciela na wynik toczącego się procesu naraża go na ryzyko popadnięcia w opóźnienie lub zwłokę w spełnieniu świadczenia odszkodowawczego. Rolą sądu w ewentualnym procesie może być jedynie kontrola prawidłowości ustalenia przez ubezpieczyciela wysokości odszkodowania (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 16 grudnia 2011 r. V CSK 38/11 Lex nr 1129170).

Za niezasadne należało uznać roszczenie powódki w zakresie odszkodowania tytułem utraconego zarobku i zwrotu kosztów leczenia i dojazdów do placówek medycznych. Na podstawie ustalonego stanu faktycznego nie można bowiem jednoznacznie określić, jaka część poniesionych kosztów leczenia oraz utraconego zarobku była związana z wypadkiem z dnia 2 marca 2013 r., a jaka część miała związek z urazami doznanymi przez powódkę jeszcze w wypadku z 2001 r oraz następstwem tych urazów. Zgodnie zaś z art. 6 k.c. na powódce ciążył obowiązek udowodnienia okoliczności, które uzasadniałyby zasądzenie w/w odszkodowania. Nie można bowiem samych twierdzeń powódki uznać za okoliczności bezsporne lub przyznane ani ich domniemywać, gdyż strona pozwana wyraźnie oświadczyła, że zaprzecza wszystkim twierdzeniom powódki, które nie zostały przyznane wprost w treści odpowiedzi na pozew. Zatem obowiązkiem procesowym powódki było wykazanie tych okoliczności pod rygorem uznania ich za nieudowodnione, któremu to obowiązkowi powódka nie sprostała, co słusznie podnosiła strona pozwana w trakcie procesu. Powódka nie udowodniła także swego twierdzenia, że w okresie korzystania z lekarskiego zwolnienia od pracy otrzymywała wynagrodzenie w wysokości 3.033,17 zł netto. Z pisma dyrektora Specjalnego Ośrodka Szkolno- (...) w K. z dnia 3 października 2013 r. wynika, że zasadnicze wynagrodzenie powódki w tym okresie wynosiło 2.331 zł. Nie wiadomo przy tym, czy jest to wynagrodzenie w wartości „brutto” czy „netto”. Także kwota, o jaką zmniejszona została przysługująca powódce nagroda z Zakładowego Funduszu N. oraz różnica wysokości wynagrodzenia, którą to powódka utracić miała w okresie wrzesień-grudzień 2013 r, wyrażona została w taki sam sposób, co czyni niemożliwym ustalenie wysokości powstałej szkody.

Orzeczenie w przedmiocie kosztów procesu oparto na podstawie art. 100 k.p.c., zgodnie z którym w razie częściowego tylko uwzględnienia żądań koszty będą wzajemnie zniesione lub stosunkowo rozdzielone. Powódka wygrała proces w 31 % a koszty, jakie poniosła w związku z postępowaniem, to kwota 2.302 zł (485 zł opłata sądowa + 1.200 zł wynagrodzenie pełnomocnika + 17 zł opłata skarbową od pełnomocnictwa + 600 zł zaliczka na wydatki). Strona pozwana wygrała proces w 69 % a koszty, jakie poniosła na ten cel wynoszą 2.217 zł (1.200 zł wynagrodzenie pełnomocnika + 17 zł opłata skarbową od pełnomocnictwa + 1.000 zł zaliczka na wydatki). Powódka zobowiązana była zatem do zwrotu stronie pozwanej kwoty 1.529,73 zł (69 % z 2.217 zł), natomiast strona pozwana na rzecz powódki kwoty 713,62 zł (31 % z 2.017,50 zł), dlatego ostatecznie Sąd zasądził od powódki na rzecz strony pozwanej kwotę 816,11 zł tytułem zwrotu kosztów procesu. W ocenie Sądu ani charakter sprawy ani nakład pracy pełnomocników stron nie uzasadniały przyznania wyższych niż minimalne kosztów zastępstwa procesowego, które wynikały z § 6 pkt. 4 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu.

Jednocześnie na podstawie art. 113 ust. 1 i 4 ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (Dz. U. Nr 167, poz. 1398 ze zm.) Sąd nakazał uiszczyć na rzecz Skarbu Państwa powódce kwotę 3.004,12 zł (69 % z 4.353,81 zł), a stronie pozwanej kwotę 1.349,69 zł (31 % z 4.353,81 zł) tytułem nieopłaconych wydatków na opinie biegłych tymczasowo poniesionych przez Skarb Państwa.